

25 év után ismét Ausztráliában

Azzal az elszántsággal vállaltam az ősszel, most már harmadszor a hosszú utazást, hogy huszonöt év elteltével megisméltsem annak a programnak jellegzetesebb pontjait, amelyek alapján a fejlődés érzékeltethető.

Annak idején hetekig tartó tanulmányutamat tettem meg a kontinens legfejlettebb két tartományában (Victoria államban és Új-Dél-Walesben). Ennek során sokféle erdőt jártam végig, ottani erdőmérnök-kollégák társaságában és vezetésével.

Most sem mentem egyedül. Korlátlan rendelkezésű autóval és gyalog, gyors és tüzetes váltakozással jártuk be egy kintű tanulmányút-szervezővel és egy biológus-professzorral azokat az objektumokat (építkezések, erdők stb.), ahol a fejlődés szembevetődött.

25 évvel ezelőtt az ausztrál eukaliptusz erdőrengetegek még kevésbé voltak látogatottak, és csak fizetett belépővel kereshették fel az igazi erdőtesteket a fokozatosan divatba jött hétvégi autós kirándulók és kevesebb érdeklődő szakember, hogy a kiépített úthálózatot igénybe véve legálább az erdős tájakat autóból szemlélgetve nagyvonalúan beutazzák.

Ma már nyitott minden erdő, és külön engedély nélkül bejárható. Persze megfelelő őrző személyzet diszkrét figyelése, feliratok útmutatása mellett. Térképek, sőt ingyenes prospektusok, utazási iro-

dákban is ajándékba kapott tájékoztatókkal járják a kíváncsi emberek a terepet úgy, hogy menet közben olvashatják a részletes leírásokat. Nemcsak a látványosság szerint, turisztikai nagyvonalúsággal, hanem erdészszakmai megfogalmazásban.

Azelőtt ott úgyszólván senkitől sem hallottam az „esőerdő” kifejezést. Bár már néhány „kirándulóerdőben” belépőjegy mellékleteként adtak némi tájékoztatást, de ez csak annyi volt, amit a látogató anélkül is tudott, látott. Ma már az érintetlen esőerdő, esőerdő tárul a látogató elé a tanösvény nyomán, színes, sokoldalú turisztikai ismertetés mellett.

Akkor a faiparban a világ legkeményebb, legellenállóbb fafajaként emlegették az eukaliptuszokat. Ma viszont titokként őrzött gőzöléses és vegyszeres kezeléssel puhított és nemesített fafajként hirdetik. Emellett őshonos igazi akácfajták is vannak, de legérdekesebb az elegyes erdő, főleg a páfrányosok. Ezek igazán Sydneytől északra fordulnak elő fejlettebb faállományokkal, míg a Kaliforniából meghonosított *Radiata* fenyő (*Pinus radiata*) lett 25 év alatt a favorizáltabb faj. Leggyorsabb növekedése és érdemesebb természetése révén a magán-földbirtokok is mindenütt telepítik.

Meg kell még említeni, hogy a jelzett kezelés nyomán az eukaliptuszfa – mint nyersanyag – felhasználása az iparban

megsokszorozódott. Ezerféle dísztárgyat készítenek belőle. Jó példa erre egy parádés, zsebben hordozható tolltartó, melyben a golyóstoll szára is eukaliptuszfából van. Ilyet vettem én is ott.

Az 1970-es években az erdészek kizárólag magántulajdon-szemlélettel éltek. Ebből mára már sokat engedtek. A korlátlan fakitermelés, az erdőgazdálkodás nyitottsága közérdek.

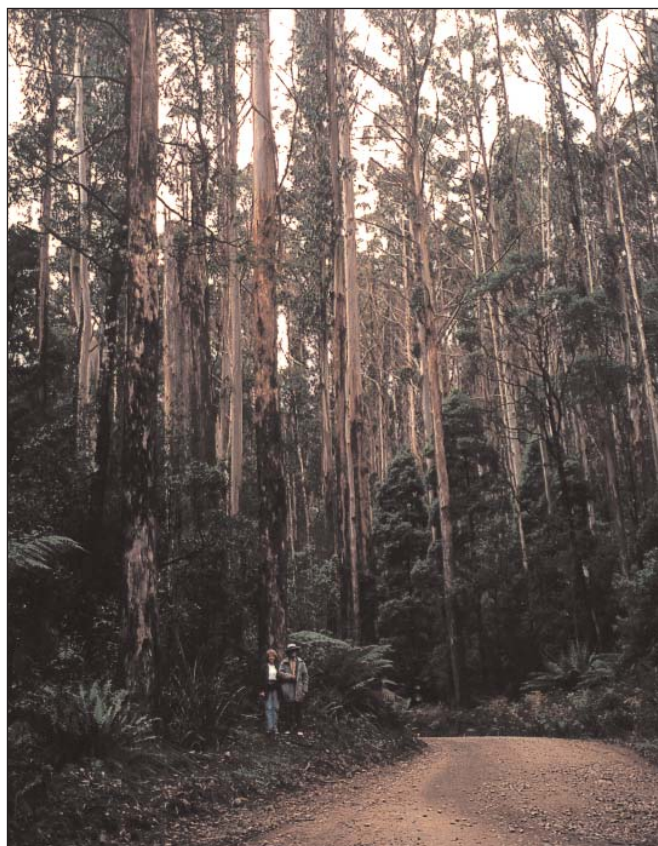
Diplomás erdészek és erdőgazdák továbbtanulás céljából az USA-ba és Angliába mennek.

Ha az erdőgazdálkodás, fafeldolgozás, fás építészeti területén bárhol a világon újítást, új gépeket konstruálnak vagy alkalmaznak, azt Ausztráliában is azonnal bevezetik és minden területen alkalmazzák. Gazdag ország, itt bőven jut mindenre a bővülő újratermelés, a jobb életvitel érdekében. Az embernek ma itt az a benyomása, hogy Ausztrália sok mindenben utánozza az USA-t. Ott tudtam meg azt is, hogy igazi esőerdőt nézni idejöttek más földrészekről is. Őket is elbűvölhette a bemutatott esőerdő látványa, akárcsak engem.

Többet kaptam ott a helyszínen a valószínű esőerdő látványából és élményéből, mint az elolvasott papírból „The Great Ocean Road” menti National Park régióban.

Abonyi István

okleveles erdőmérnök

Páfrányos *Eucalyptus regnans* esőerdő a Victoria-beli nemzeti parkban. A kutatók mögötti fa 100 méter magas, 200 évnél idősebb